Naturhistorikeren

Tekst: © Frank Colding
Musik: © Keld Telén

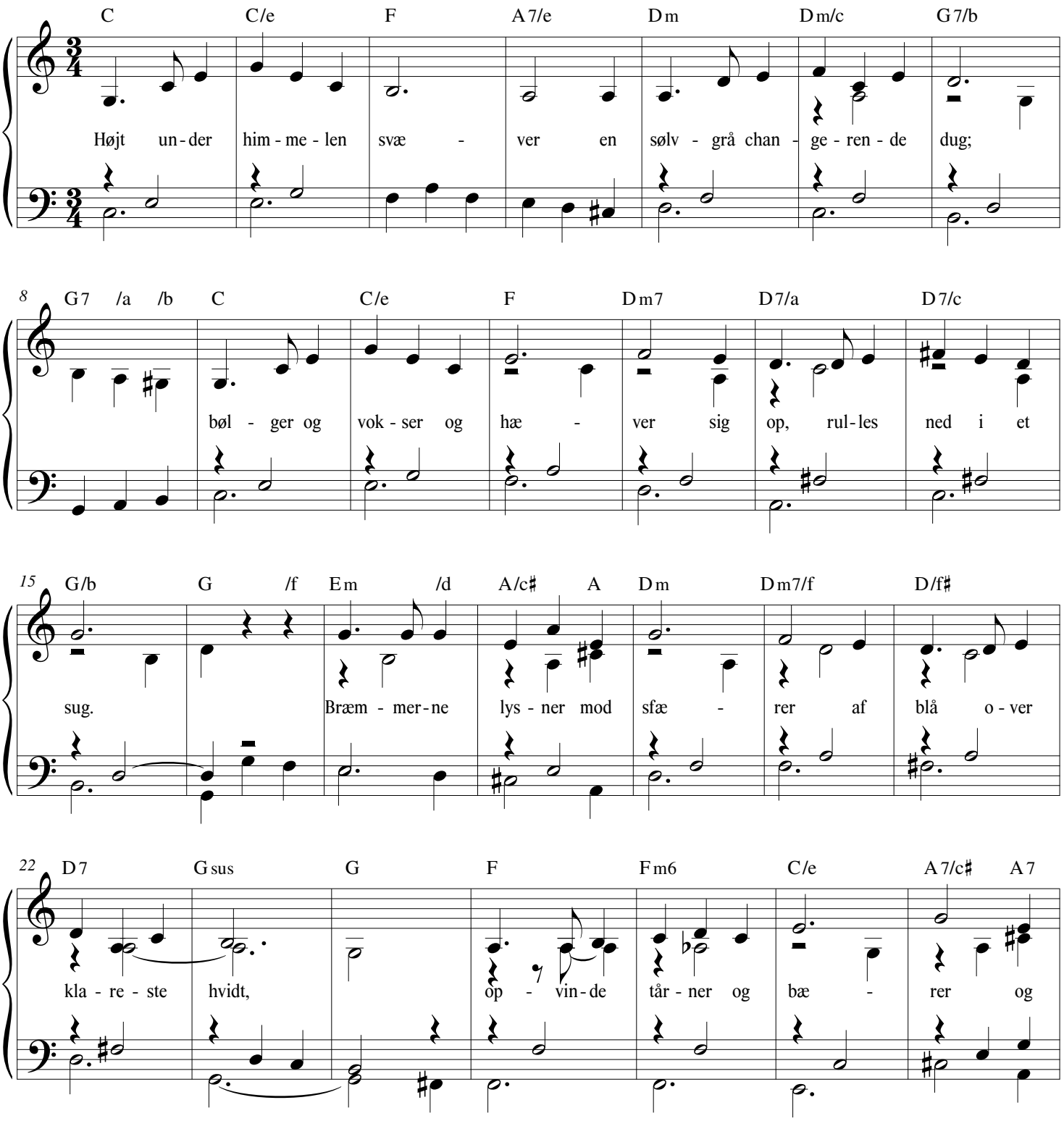

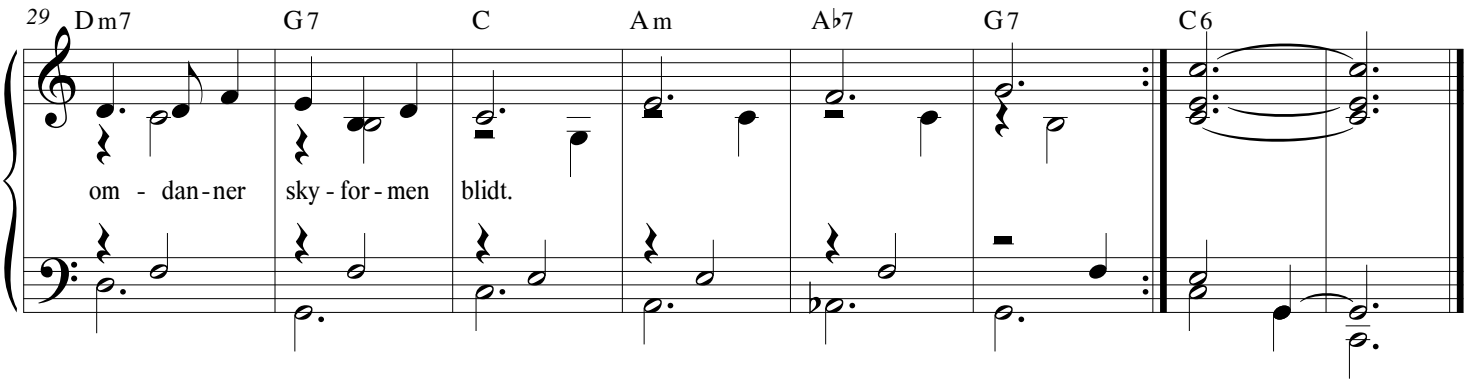

Højt under himmelen svæver
en sølvgrå changerende dug;
bølger og vokser og hæver
sig op, rulles ned i et sug.
Bræmmerne lysner mod sfærer
af blå over klareste hvidt,
opvinde tårner og bærer
og omdanner skyformen blidt.

Solstrejf, i glimt ligger landet
med pludselig skærpet kontur;
klinten og skoven langs vandet
står ny i den danske natur.
Bakkerne stiger af dale
og markerne bølger af strå,
blomster og trækronesale
får farve mens himlen bli'r blå.

Vindene: strygende, lette;
det lufter i buske og træ'r.
Pilene drikker sig mætte
ved bredden af landsbyens kær.
Andemor svømmer godmodig
med unger i kølvandets spor.
Irisen strækker sig frodig
med blomster og klinger der gror.

Bien er travl og ihærdig,
ta'r nektar af blomsternes tragt,
planten formerer sig værdig
med pollen, som lige blev bragt;
cellerne går i forening
og strenge på hundrede my,
samler en kode til mening,
når generne blandes på ny.

Livscyklens grundelementer
af kulstoffet, brinten og ilt
formes af kvantemomenter,
bevæges tilfældigt og vildt,
bindes i fotosyntese,
forbrændes, bli'r dampe af vand,
(i min natureksegese)
og stiger mod skyernes land.

Springet i størrelsesorden
rumsterer en tid, og mit sind
aner processernes vorden
i skyernes legen i vind.
Glæder mig over naturen;
jeg lever og trækker mit vejr,
synger et sted i kulturen
og har stadig videnskab kær.

Skyer, som ånd bag det skabte,
i stadig, guddommelig leg,
vækker nu sansen, jeg tabte
på granskerens udviklingsvej
søgende efter en første,
oprindelig årsag en gang.
Alt mens det mindste og største
evindeligt synger sin sang.